

Ked' láska bolí,

Lubomír Piro

VYDALO MEA 2000 o. z.
© Všetky autorské práva
sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0295-7

aj chlapci placú

ĽUBOMÍR PIRO

**KEĎ LÁSKA BOLÍ,
AJ CHLAPI PLAČÚ...**

II. DIEL

Korektúra a technická spolupráca: Fugas Štefan, Labai Emil
Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0293-3

OBSAH

ÚVOD	7
KAPITOLA 1.....	14
KAPITOLA 2.....	43
KAPITOLA 3.....	81
KAPITOLA 4.....	109
KAPITOLA 5.....	128
KAPITOLA 6.....	156
KAPITOLA 7.....	166
KAPITOLA 8.....	188
KAPITOLA 9.....	220
KAPITOLA 10.....	234
KAPITOLA 11.....	275
KAPITOLA 12.....	288
ZÁVER	298

Podakovanie

Od vydania I. časti románu neubehlo až tak veľa času. Za tú dobu som stretol množstvo ľudí, ani som si to neuvedomoval. No potom, jedného dňa, mi život poslal do cesty človeka, ktorý zarezonoval.

Som rád, že ten človek je a existuje. Ďakujem, že sa v mojom živote ukázal. Je to pre mňa výnimočný človek. A ja dúfam, že v mojom živote zostane navždy... A nech sa stane čokoľvek, navždy zostane v mojom srdci.

Pretože sú osoby, ktoré nech sa deje, čo sa deje, nikdy neprestaneš mať rád. Sú v tom kúsok srdca, kam keď niekto vojde, už nikdy nevyjde von...

Pretože existujú ľudia, ktorí nám budú chýbať večne. Sú to tí, ktorí vstúpili do nášho srdca, bez toho, aby urobili nejaký hluk. Potichučky sa v ňom udomácnili. Tí, ktorí sa dotkli nielen nášho srdca, ale aj duše. Tí, ktorí sa stávajú našimi anjelmi, ktorí prídu a zažnú svetlo v našej duši, len aby sme sa nebáli. Otvárajú nám oči a keď máme pocit, že náš život už nemá zmysel, sú to práve oni, ktorí nám ten zmysel ukážu.

Život prináša radosť, krásu, ale aj žiaľ a bôľ. Je úchvatné zahľadiť sa do jarného lesa, keď sú na stromoch mladé sviežo-zelené listy a zem zdobí sýtozelená tráva, so záplavou prvých jarných kvietkov, tiahnucich sa široko ďaleko. Hrejivé slnko prediera lúče cez vetvy stromov a zaplavuje tú nádheru svojim životodarným teplom. Ty stojíš na lesnom chodníku, vdychuješ jedinečnú vôňu a očami vnímaš neopísateľnú krásu, ktorá je všade vôkol.

Rovno pred tebou stojí vysoký, mohutný, košatý strom. Neodoláš... Pristúpiš k nemu. Oblapíš ho rukami. Zatvoríš oči a vnímaš, ako k tebe prúdi jeho životodarná sila, ktorej má nadostač a je ochotný časť z nej ti darovať. Ty ju prijímaš, pričom ti srdce búši ako medený zvon na kostolnej veži.

Obďaleč žblnkoce potôčik. Jeho chladná, priehľadná voda osvieži tvoju tvár a zmyje z nej všetku zlobu i nepravosť tohto sveta. Neodoláš... Lahneš si do trávy a sleduješ, ako sa vrcholky stromov kníšu v ľahučkom vetre. Počúvaš tichučké šumenie listov, cítiš jemný vánok vo vlasoch, počuješ žblnkot vody, bzúčanie divých včiel a nádherné árie spevavých vtákov. Neodoláš... Zatvoríš oči a snívaš. V tej chvíli zabúdaš na zlo, bolesť, nespravodlivosť. V tej chvíli je život skutočne krásny. Otvoríš oči a povieš si:

„Už len pre takéto okamihy sa oplatí žiť...“

V ťažkých chvíľach, v čase bolesti a smútku, skús zatvoriť oči a spomeň si na jarný les. Pomôže ti, pohladí ťa, osvieži a ty neodoláš... Spomenieš si na zelenú lúku s čerstvou vôňou trávy a množstvom žltých hlávok púpav žiariacich ako milióny slnc. Spomenieš si a usúdiš, že mnohé okamihy života sú krásne. A celý život sa predsa skladá z okamihov.

A svet predsa tvoria ľudia...

„AK SÚDITE ĽUDÍ, NEMÁTE ČAS ICH MILOVAŤ.“

Tieto krásne slová už dávno vyslovila Matka Tereza a ich sila pretrvá večnosť. Všetci sme rovnakí. Bieli, čierni, hetero, homo... A všetci potrebujeme lásku. Jedine v láske sa stretáva Božie s ľudským a my už nič nové, lepšie, ani účinnejšie ako láska, nevymyslíme.

Vo svete je veľký hladomor... Nie je to však len hlad po chlebe, ale aj hlad po láske a tolerancii.

Hlboko zakorenené predsudky naďalej pretrvávajú v ľudskej myslí, zakvačené zubami- nechtami a mnohým tak bránia tolerovať lásku medzi ľuďmi rovnakého pohlavia. Nikto však nemá právo odsudzovať toho druhého za jeho sexuálnu orientáciu. Sexualita človeka by nemala byť s ničím spájaná. Dôležitá je láska! Lásku ľuďom zakázať nie je možné. Niečo tak čisté a prirodzené, ako láska, hoc aj medzi ľuďmi rovnakého pohlavia, nemôže byť nikdy kontrolované žiadnym iným človekom. Prišli sme sem iba preto, aby sme boli sami sebou. Len sami sebou. Pretože byť sám sebou úplne stačí. Každý z nás je dôležitý, inak by svet nebol kompletný, ako keď v puzzle chýba dôležitý dielik. Každý z nás, takže aj každý gay bol stvorený, aby bol. Boh nás tam všetkých vložil v deň, keď sme sa narodili.

Autor

ÚVOD

Noc sa už dávno pobrala na odpočinok a zaiste zaľahla do nadýchaných, páperových perín, oddávajúc sa pôžitku, ktorý spánok prinášal. Nočnú zmenu mala chvalabohu za sebou a tak čo iné, než radostne vhuľnúť do baldachýnom obloženej postele a snívať rozprávkové sny.

Bol letný deň. Rovnaký, ako mnohé iné pred ním. Slnko kráčalo oblohou, veselo si pospevujúc, s batôžkom prehodeným cez plece a veru malo ešte hodný kus cesty pred sebou. Ved' toť len pred chvíľou vyrazilo. Rozhadzovalo svoje žiarivé lúče všade vôkol a prebúdzalo celý svet, celú krajinu, celé mesto. Autá s nákladom čerstvého chleba a pečiva ešte za tmy začali brázdiť ulicami, rozvážajúc drahocenný náklad a teraz už spokojne oddychovali a čakali na ďalšie ranné briezdenie. Osirelé ulice mesta, ktoré ešte pred chvíľou zivali prázdnotou, začínali ožívať.

Prichádzali prví ľudkovia, náhliaci sa do ranných služieb, nastupujúci a vystupujúci z áut, autobusov, električiek, či vlakov. Mesto jednoznačne vstávalo, prebudené do nového dňa. Čochvíľa upadlo do každodenného stereotypu. Neuveriteľné množstvo vozidiel, trčiacich a vytrubujúcich v ranných zápachach. Ľudia hemžiaci sa ulicami ako mravce v mravenisku. Smrad a zápach výfukových plynov z množstva dopravných prostriedkov. Hluk, hurhaj, napätie. Dokonalý každodenný chaos, na aký si už obyvatelia veľkomesta pravdepodobne zvykli. Alebo snád' nie? Ak tu chceli existovať a žiť, tak si museli zvyknúť. Celý týždeň stres a práca a pred víkendom ešte ďalší. Kolóny plechových koní, tiahnuce ako dlhé gigantické hady, unikajúce preč z tejto čudesnej džungle. Končiaci víkend prinášal zas opak. Do bláznivého betónového pralesa opäť putovali celé stáda divokých koní, uväznených pod kapotami automobilov a ich jazdci sa snažili čo najskôr ustajniť svojich oceľových tátošov, pretože hrozilo, že im nezostane voľné miesto. A tak autá znovu zaplňali prázdne miesta pred bytmi, domami, či vilami. Úžasná atmosféra obyčajného veľkomesta.

Ba aj krdle čiernych havranov, už prebudené, hlasno škriekali v parku, s množstvom starých, vysokých a košatých gaštanov. Desiatky z nich vzlietli do povetria, krúžili po okolí a opäť usadli na vetvy stromov. Pravdepodobne sa tu cítili bezpečne a neustále vytvárali nové a nové hniezda. Na ruch mesta akoby zvysoka kašľali. Boli predsa vysoko v korunách stromov, tak prečo by aj nie.

Na konci ulice, ktorá sa nachádzala neďaleko parku s havranmi, hneď za najbližšou križovatkou, stál neveľký bytový dom. Z vchodových dverí sem-tam vychádzali rozospatí ľudkovia a zakrátko opäť prichádzali s naplnenými igelitovými taškami. Aj tento dom, už zobudený, vstával do ďalšieho letného dňa.

Za bezpečnostnými dverami s menovkou FILIP FORONK panovalo ticho a pokoj. Takmer pred piatimi rokmi si majiteľ bytu, teda Filip, nechal vymeniť vstupné dvere, pretože sa v okolí rozmohlo vykrádanie bytov a polícia dlhé mesiace len bezradne krčila ramenami. Páchatelia mávali stále náskok a unikali im.

Keďže mladý muž býval veľmi často na cestách v zahraničí a jeho byt zostával prázdny, tak sa poistil a zaobstaral si bezpečnostné dvere. Nemal síce v byte ktovieaké cennosti, ale človek nikdy nevie. Získal aspoň lepší pocit na duši. Chránil si predsa svoj domov.

Do bytu po pani ČEKLEJOVEJ sa prísťahovala mladá dvojica. Taká mladučká a očarujúca žabka a fešný princ, ktorého biely kôň parkoval na ulici pred domom. Pomaly ale isto starší nájomníci odcestovali do nenávratna a na uvoľnené miesta zavítali mladí. Ved' aj samotný Filip bol toho dôkazom. Tento byt odkúpil jeho otec od staršieho pána, ktorý odišiel prežiť posledné chvíle svojho života do hospicu, kde mu zabezpečili dôstojný odchod z nášho uponáhľaného sveta.

Zvädnutá kytica vo váze izbu už vôbec neskrášľovala, skôr naopak. Včera ešte svieža a lákavá, dnes pomaly a definitívne dožívala. Filip ju kúpil pred pár dňami na trhovisku. Hneď vedľa nej odpočívala starožitná truhlica a rovno pod kvetmi trónila fotografia v rámičku, z ktorej sa usmieval Adam.

... ..

... ..

Na opačnom konci mesta do nového dňa vstávala novopostavená vilová štvrť, rozprestierajúca sa na nevelkom, miernom svahu. Dlhá ulica, miznúca v diaľke, s množstvom domov, usporiadaných v pravidelnej línii. Pôsobivý a značne rozložitý dom s hladkou fasádou, na ktorej dominovala kombinácia tehlovočervenej a sivej farby, už z ďaleka pútal pozornosť svojou farebnosťou a nezvyčajným architektonickým riešením. Architekt, ktorý v tomto dome zrealizoval svoje umelecké a s určitosťou aj nadčasové a netradičné ambície, sa tu doslova vybláznil.

V jednej z izieb sa práve prebudil mladý chalan. Bol to jediný dvadsaťročný syn známych a uznávaných lekárskeho kapacít. Sedel na posteli, s meravým pohľadom angorského kráľika, akoby ešte stále nedokázal úplne precitnúť, či nebodaj sníval posediačky s otvorenými očami. Napokon však predsa len vstúpil do stavu plného vedomia, vstal z postele a kráčal do kúpeľne. V pásikavom pyžame vyzeral ako trestanec zo starých čiernobielych filmových grotesiek. Chýbala už len ťažká kovová guľa na reťazi.

Absolvoval každodenný rituál. WC, sprcha, vyčistiť zuby, učesať a napokon obliecť . Pomaly zišiel dolu masívnymi drevenými schodmi a nakukujúc z haly do kuchyne pozdravil svoju matku.

„Dobré ráno.“

„Dobré... Raňajky sú na stole. Môžeš jesť.“ - odpovedala mu na pozdrav.

Chlapec pobehol do kuchyne a obšmietajúc sa okolo stola si sem-tam do niečoho d'obol, ochutnávajúc bohaté ranné menu.

„Frederik, buď taký láskavý a posad' sa. Nalož si na tanier a ned'obkaj tu do všetkého, ako malé vtáča. Vieš veľmi dobre, že to nemám rada.“ - okríkla ho vzápätí.

„Áno, mami. Už sedím.“ - ospravedlňoval svoje počínanie maškrtný synáčik.

„Máš dnes prednášky?“

„Áno, mám. O deviatej. Prídem domov asi dosť neskoro. Ideme s chalanmi do telocvične. Takže na mňa s večerou nečakaj.“ - oznamoval jej s plnými ústami.

„V poriadku, Frederik. Ahoj, synáčik. Ja už musím. Ponáhľam. Pá...“ - oznámila a už aj zatvárala za sebou vchodové dvere.

Chlapec zostal sám. Mama šla preč, otec sa mal vrátiť z vedeckého sympózia až o niekoľko dní. Pravda, bol tu ešte ich pes. Rozkošný zlatistý kokeršpaniel.

Frederik dojedol a potraviny, ktoré neskonzumoval odložil do chladničky. Vzal kľúče a diaľkovým ovládačom otvoril bránu. Pohvizdujúc si veľmi známu melódiu nasadol do VW Golf čiernej farby, s tmavými sklami a fujazdil do školy.

Vysoká, kovaná brána pomaly zatvárala vstup na pozemok.

KAPITOLA 1.

Filip ešte spal. Ležal na chrbte, s jednou rukou pod hlavou a druhou na vankúši. Čierne rozstrapatené vlasy mu zakrývali čelo aj oči. Jeho obnažená hrud' sa pomaly zdvíhala a klesala v pravidelných intervaloch. Zošmyknutá prikrývka sotva zakrývala slabiny. Ešte kúsok a poodhalila by úplne všetko.

Zazvonil budík. Načiahol ruku, pootočil telo a prevaliac sa na brucho ho vypol. Zostal takto ležať. Teraz už prikrývka skĺzla úplne a poodhalila zadok i stehná. Natiahol ruky, nezrozumiteľne zašomral a vošiel prstami do vlasov. Chvíľu ich prehraboval, urovnával, potom si sadol a spustil nohy na laminátovú podlahu. Zívol. Roztvorenými dlaňami pretrel oči, pričom sa mu na obidvoch rukách napli svaly. Čosi nezrozumiteľné zamrmlal a prehodil dozadu tmavé vlasy, padnuté do čela. Chvíľu si ich takto pridržal, škrabkajúc prstami temeno hlavy a opäť zívol.

Podoprel sa rukami o stehná a ešte raz zívól. Z hrdla sa mu vydral tichý, sotva počuteľný povzdych.

Vstal. Nahý kráčal izbou smerom do kúpeľne. Spoza zatiahnutých žalúzií sem-tam, cez drobné škáry, presvitali intenzívne žiariace slnečné lúče, vytvárajúce na stenách, ako aj na nábytku a podlahe svetelné pásy. Práve míňal stolík s fotografiou v mohutnom drevenom ráme, so zvláštnymi exotickými motívmi, vyrezanými do ebenového dreva. Zastavil a na tvári mu rozkvitol milý úsmev.

Adam nazerajúci z fotografie sa za tých niekoľko rokov vôbec nezmenil. Stále to bol sympatický chalan, s tajomným výrazom belasých očí a neveľkou jamkou na brade. A vôbec nič si nerobil z toho, že kvety vo váze zvädli a sklonili svoje hlávky.

„Dobré ráno...“ - pozdravil rozospatý chalan, keď si spomenul, koľkokrát si priateľa pre tú sympatickú jamku doberal.

Vybral kvety z vázy, žmurkol na usmiateho mládenca na fotografii a doložil:

„To je v pohode. Prinesiem ti čerstvé.“

V kúpeľni odhodil zvädnutú kyticu do koša na odpad. Vošiel pod sprchu a pustil na seba prúd vody. Za štvrt'hodinku a možno to bolo o pár minút viac, sa otvorili dvere a z kúpeľne vyšiel čulý, osprechovaný, oholený i učesaný muž. V izbe na seba natiahol tmavé boxerky. Zapol CD s relaxačnou hudbou a odcvičil PIATICH TIBETĀNOV. Cvičenie mu zabralo sotva pár minút, ale jeho účinok dorazil veľmi rýchlo. V kuchyni zalial šálku čaju a vybral celozrnné pečivo, ktoré kúpil včera neskoro večer, keď sa vracal domov. Ohrial ho na hriankovači, natrel maslom a medom. Ešte stále znela podmanivá relaxačná hudba, ktorá mu lahodila a on úplne ponorený do upokojujúcich tónov pomaly raňajkoval. Keď dojedol, tak vstal a odklonil žalúzie. Izbu zaplnilo slnečné svetlo. Vošiel do spálne a zo šatníka vybral džínsy a čiernu košeľu s jemnými, bielymi pásikmi. Oblečený zastavil pred veľkým zrkadlom na chodbe. Prstami prehrabol vlasy a obul si tmavé topánky. Z komody vybral kožené doplnky. Na ruku navliekol náramok, na krk prevesil prívesok, hojdajúci sa na úzkom pásiku lesklej kože. Ešte pripnúť hodinky. Zobral zväzok kľúčov a zamkol za sebou bezpečnostné dvere.

Tých pár poschodí, ktoré ho delili od prízemia, hravo zvládol. Otvárajúc vchodové dvere vyšiel pred dom. Hodil pohľad na ciferník. Áno, naozaj iba pár minút po šiestej hodine ráno, ale na ulici už panoval pomerne čulý ruch. Ľudia prichádzajúci z neďalekej predajne potravín s ranným nákupom, štartujúce a vyrážajúce autá, v diaľke hlučné električky. A do toho všetkého sa miešal zvuk smetiarskeho auta, na ktoré práve nakladali dvaja starší muži v oranžových reflexných vestách nádobu s komunálnym odpadom. Kontajner zakrátko stúpал do výšky a vzápätí vyvrátil nevzhľadný a neváživý, ba až zapáchajúci obsah zo svojich plastových útrobov. Oceľové monštrum sa akoby nevedelo dočkať ďalšej jedovatej dávky a s veľavravnou chuťou zahryzlo do obsahu, ktorý práve mizol v jeho nenásytnom pažeráku. Všetku tú morbidnosť sprevádzal neutíchajúci hluk spôsobený samotným motorom nákladného auta, ako aj neopísateľné zvuky v lisovacom zariadení. To stláčalo všetku tú zapáchajúcu náplň na čo najmenší objem. Prázdny kontajner sa opäť ocitol na čiernom asfalte a muži v reflexných vestách ho ponechali takmer uprostred cesty.

Rýchlo položili nohy na stúpadlá, pričom rukou pevne uchopili držadlo a auto s úžasným hrmotom odfrčalo k ďalším smetiakom, zanechávajúc za sebou dráždivý smrad, z nedokonale spaľovaného paliva v motore vozidla.

O čo krajšie by bolo vyjsť pred drevenicu v horskom údolí, plnom smrekových porastov, opláchnuť tvár v priezračnej vode pôvabnej bystrinky, putujúcej pomedzi množstvo okrúhlych, väčších, či menších kameňov, obrastených rôznorodými machmi a lišajníkmi, schovanými v tieni stromov, nakukajúcimi za predierajúcimi sa lúčmi vychádzajúceho slnka a sledovať oproti na svahu roztrúsené ovečky. Potom obrátiť svoju tvár k prebudenému slnku a pocítil hrejivú silu životodarných termonukleárnych reakcií, prebiehajúcich na jeho povrchu, ďaleko, pred'aleko v nekonečných hĺbinách vesmírnych dial'av. Ale dost' už bolo fantazírovania. Nadišiel čas návratu do reality...

Zvrátil obrvy a zakašľal. Ten zapáchajúci dym, ktorý tu zostal, naozaj dráždil nos aj pľúca. Povzdychol si a párkrát rýchlo pokýval hlavou sprava doľava a opačne. Uchopil kontajner a odtlačil ho na pôvodné miesto. Čo iné mu zostávalo.

Ak chcel vyjsť autom, musel to urobiť. Odomkol svoju Hondu Civic a nastúpil. Auto pomerne rýchlo kľučkovalo zaplňajúcimi sa ulicami. Minul zopár svetelných križovatiek, prešiel niekoľko ulíc a zastavil v pomerne tichej a pokojnej časti mesta, rovno pred budovou, do ktorej presídlilo jeho obľúbené fitnesscentrum. Majiteľ posilňovne, ktorého Filip už roky poznal, musel napokon presťahovať svoje športové aktivity do iných, väčších priestorov. Toto fitnesscentrum ponúkalo služby, s ktorými bol spokojný. Zrejme nielen on, ale i ostatní, pretože tu bolo stále plno. Poskytovalo širokú škálu doplnkových služieb. Počínajúc saunou, solárium, vírivkou a končiac masážami. Rýchlo vhuhol do športového odevu a zameral svoju pozornosť len a len na cvičenie. Stačil si ale všimnúť zopár chalanov, spotených a namáhavo odľukujúcich v tej spleti rôznorodých posilňovacích prístrojov a to aj napriek tomu, že bolo pomerne zavčasu. No a tieto ranné vtáčatá, rovnako ako aj on, poctivo pracovali na svojich postavách. Zhruba po hodine cvičenia zamieril opäť na šatňu. Zhádzal zo seba prepotené veci a strčil ich do igelitovej tašky. Prehodil si okolo bokov veľký ručník. Pridržiavajúc ho rukou zamieril k sprchám.

Dvaja chalani, zanechávajúci za sebou mokré stopy, práve vychádzali z dverí a ďalší piati, či šiesti postávali pod prúdom vody. Veľmi si ich nevšimal, nemal čas. Narýchlo zo seba spláchol pot, vyutieral pokožku do sucha. Náhlivým krokom mieril na šatňu. Mokrý ručník vložil k prepoteným veciam, obliekol si čistú bielizeň. Oblečený a voňavý, opustil posilňovňu. Zakrátko nasadol do auta.

Viesť vozidlo vedľajšími ulicami, ktoré ešte neboli preplnené ani upchaté, malo výhodu i nevýhodu. Najazdil tak síce oveľa viac kilometrov, ale v konečnom dôsledku dorazil oveľa rýchlejšie do cieľa. Zaparkoval na parkovisku neďaleko rozľahlej budovy a vykročil smerom k vchodu. Hlavný vstup však minul. Zrejme mieril ďalej. Kráčal po zámkovej dlažbe, vytvárajúcej zaujímavé a nevšedné vzory, až dorazil k dverám, nad ktorými dominovala vkusne a s nesmiernym citom pre detaily umiestnená striedka. Zaujímavá konštrukcia, kované a umelecky vypracované konzoly, ako aj celá budova, niesli historický ráz, takže kryt proti dažďu vôbec nepôsobil rušivo. Práve naopak. Dokonale zapadal do celkovej kompozície. Vyzeral, akoby tu bol býval od nepamäti.

Mladý muž zostúpil po niekoľkých schodoch smerom dole a odomkol dvere. Nad nimi žiaril nápis v umelecky vypracovanom kovanom rámičku:

TANEČNÁ ŠKOLA LATINO DANCE.

Ocitol sa na veľkej chodbe s niekoľkými dverami a jedným párom veľkých dvojkrídlových kývačiek, rovno oproti vchodu. Práve nad týmto vstupom priam excelovala obrovská fotografia tanečníka a pod ňou nápis:

MILUJEM TANEC A TANEC MILUJE MŇA.

Tým tanečníkom, zvečneným na fotografii, bol Filip.

Na stenách púťali pozornosť veľkoplošné umelecké fotky s tanečnými motívami. Dvojkrídlové dvere viedli do tanečnej sály. Za ostatnými sa nachádzali šatne a toalety. No a jedny viedli do kancelárie. Položil dlaň na kľučku, otvoril a vstúpil dnu. Prezliekanie do čierneho tielka a voľných, bavlnených športových nohavíc mu trvalo naozaj iba chvíľku. Kráčal smerom k tanečnej sále.

Bola pomerne rozľahlá, s jednou stenou zo samých zrkadiel.

Vyleštená parketová podlaha sa jagala a leskla v lúčoch dopadajúceho slnka. V rohu miestnosti, hneď pri dverách, stál stôl s CD prehrávačom, zosilňovačom a videokamerou.

Na opačnom konci zas dominovali vysoké a štíhle reproduktorové zostavy.

Stenu nad stolom oživovala veľká televízna obrazovka.

Už hodnú chvíľu postával pred zrkadlovou stenou a evidentne o niečom tuho premýšľal. Čo práve v tejto chvíli zamestnávalo jeho myšlienky? Tak to vedel zrejme iba on sám. Zakrátko sa chodbou ozývali hlasy. Tvárou mu preletel úsmev.

Natešený vykročil ku kývačkám.

„Ahojte.“ - vítal prichádzajúcich, opierajúc sa oboma rukami do dverí a vykukujúc na chodbu.

Chodbou prúdila hlasná vrava šestice mladých ľudí. Traja chalani a tri baby mierili na šatňu. Dievčatá na dámsku, chlapci na pánsku.

„Ahoj... čau... sevas...“ - zdravili ho.

„Tomi, tak ako dopadla tá akcia, čo si minule spomínal? Uskutočnila sa vôbec, či si to presunul na iný termín?“ - zaujímalo chalana, ktorý práve vyzliekal tričko a rozopínal gombíky na nohaviciach.

„Že vôbec váhaš, Peťo... Jasně, že dobre, priam najlepšie ako len mohla. Predstav si, že fakt prišla.“ - odpovedal Tomáš, obracajúc hlavu k Petrovi, naťahujúc na seba vytáhané bavlnené nohavice.

„No a?“ - sondoval ten tretí, ktorí doteraz mlčal, pričom jeho veľavravný úsmev, navyše doplnený nenápadným žmurknutím, vravel za všetko.

„Chalani... Stálo ma to síce večeru s fľašou vína, ale... Pevnosť sa mi napokon predsa len podarilo dobyť.“ - zvestoval Tomáš, stojaci len v trenkách.

Vzápätí čupol k batohu a v podrepe chvíľu prehraboval obsah prstami. Napokon vydoloval šortky a tričko.

„A?“ - dobiedzali dvaja zvedavci.

„Ale, chalani. Chcete vedieť úplné podrobnosti? Ha-ha-ha. Tá baba je poriadna šelma, poviem vám. Mal som čo robiť, aby som jej stačil. Ale to finále... Tak to bolo úžasné.“ - vypovedal Tomáš cez hlasitý smiech.

„Do riti, Tomi, ty snád' dostaneš každú, na ktorú pozrieš. Ako to len robíš?“ - poznamenal Peter, kývajúc hlavou. Tomáš, zjavne prekvapený, nechápavo poznamenal:

„A čo? Ty si doteraz nezistil, že to neslúži len na čúranie?“ Všetci vybuchli hurónskym smiechom. Peter zdvihol palec nahor a doložil:

„Jedna nula, Tomi. Bud' si však istý, že ti to vrátim.“

Na druhej šatni zas štebotali dievčatá.

„Baby... Videli ste Filipa? Nezdá sa vám iný ako zvyčajne? Žeby to dieťa, čo porodila Slávka bolo jeho? Videla som ich často spolu v meste, v kaviarni a tak. Mám pocit, že k sebe mali naozaj veľmi blízko.“ - nadhodila Zuzka.

„Myslíš? A nechodila Slávka náhodou s Jakubom? No možno sa rozišli a ona skončila vo Filipovom náručí. Ja vám neviem, dievčatá, hádzali po sebe síce pohľady, ale mne tu voľačo nehra.“ - uvažovala Marta.

„Prosím ťa, čo by tu nehralo? Je otcom a preto tá zmena.“ - prispela do rozhovoru aj Janka.

„Možno to dieťa prišlo neplánovane, takže je teraz tak trochu zaskočený.“ - utrúsila Zuzka.

„Tak si mali dávať lepší pozor. Teraz je už neskoro lamentovať. Bože môj, tak bude kočikovať, no a čo? Nie je ani prvý, ani posledný.“ - odvrkla Janka.

„Tak potom tí dvaja tvoria pár aj v súkromí, nielen na tanečnom parkete?“ - hádala Zuzka.

Dievčatá počas rozhovoru rýchlo zhadzovali šaty a navliekali na seba športový odev. Keď vstupovali do tanečnej sály, chalani už dávno postávali dnu a voľačo konzultovali s Filipom.

Ako prvý ich zbadal Peter, ktorý stál otočený tvárou k dverám a poznamenal:

„No konečne. Dievčatá, vám to vždy toľko trvá.“

„Peťulko... Veď babám to predsa odjakživa dlhšie trvalo. Tak prečo by sme my tri mali byť výnimkou? No, chlapci, vy ste s tým hotoví raz a dva.“ - vhodila mu do tváre dvojzmyselne znejúcu odpoveď roztopašná Janka, žmurknúc na obe dievčatá.

Peter zhlboka nasal vzduch, zachmúrený pohľad neveštil nič dobré, hrozila dokonalá slovná búrka. Do dialógu však vstúpil Filip. Nateraz šarvátka neprepukla. Hrmavica s blýskavicou zostala zažehnaná.

„Počúvajte, decká, zariad'te si v sobotu večer voľno. Máme vystúpenie. Pozvali si nás na jednu firemnú akciu. Takže si prejdeme celý náš kompletný program.“ - oznámil hneď za čerstva a odkráčal k stolu s CD prehrávačom.

Táto skupinka nadšencov latinských tancov sa časom sama vyprofilovala a v súčasnosti bola naozaj veľmi dobrá a aj žiadaná. Svedčili o tom mnohé ponuky, ktoré prichádzali od rôznych firiem, podnikov a organizácií.

Vystupovali na večierkoch, oslavách, plesoch, ako aj na rôznych súťažiach. Ich tanečné majstrovstvo im prinieslo úspech nielen na Slovensku, ale i v zahraničí. Úspech zožali aj v Španielsku, kde vystupovali pomerne často, ba dokonca raz si ich všimla španielska súkromná televízna spoločnosť a pozvala ich do svojho programu. Dalo by sa povedať, že v tejto slnkom zaliatej krajine bývali známejšími, ako vo svojej domovine.

Filip zapol CD prehrávač a vzápätí celučičkú miestnosť zaplavila nádherná, podmanivá hudba. Chalani neváhali a uchopili svoje partnerky. Zakrátko v rytme hudby úplne všetci zabudli na okolitý svet. Oddali sa tomu krásnemu a neopísateľnému pocitu, ktorý im tanec prinášal. Mladý muž svojich zverencov chvíľu pozoroval s roztomilým úsmevom na tvári. Týmto ľuďom tanec skutočne učaroval. A tancovali naozaj prekrásne.

Šéf skupiny pobehol a tanečným krokom sa zamiešal medzi ostatných tanečníkov. Nasledovalo jeho sólo. Musel ho ale upraviť a pozmeniť. Pôvodne ho tancoval s partnerkou.

Áno, presne s tou Slávkou, ktorú spomínali baby pred chvíľou na šatni.

Tá mu však pred časom radostne oznámila svoje tehotenstvo a tancovanie musela odsunúť na vedľajšiu koľaj. Takže zostal bez tanečnej partnerky. Takto postupne prešli všetky tance a ani sa nenazdali ako ubehlo niečo viac než hodina.

Čas vyhradený ich tréningu pomaly odpočítaval posledné minúty. Filip zakrátko vypol hudbu a zvolal:

„Výborne, decká. Na dnes stačilo. Kedy sa opäť stretneme?“

Chalani a baby hodnú chvíľu dohadovali vhodný termín, ortieľ napokon predsa len padol.

„Takže dnes v podvečer a potom nám to vyhovuje až v stredu večer.“ - odpovedal za všetkých Peter.

„V poriadku. Tak čaute, decká.“ - zvolal a otvoril dvojkrídlové dvere.

Jedno krídlo podoprel a druhé pridržel, pokiaľ všetci nevyšli.

Chalani zamierili na svoju a dievčatá zas na svoju šatňu. Filip vstúpil do kancelárie, sadol za stôl a otvoril notebook. Prezeral došlú poštu a pohrúžený do práce vybavoval voľajaké technické záležitosti.

To už začali prichádzať nadšenci, ktorým učarovali rytmy latinských tancov. Prišli zdokonaľiť svoje tanečné kroky. Filip privítal skupinku mierne pokročilých.

Vyučoval však aj úplných začiatočníkov. Takých, čo neovládali vôbec nič a túžili zvládnuť aspoň základné kroky. Jeho škola mala pomerne úspech a záujemcov nepotreboval zháňať, prichádzali sami. Mrzelo ho, že mnohých musel odmietnuť, pretože to množstvo nebolo možné kapacitne zvládnuť. Tanečná miestnosť sa predsa nedala zväčšiť, ani nafúknuť. Počas predvádzania krokových variácií pôsobil sebaisto, jeho tanec mal úžasný náboj, akúsi iskru, pričom z neho vyžarovalo niečo, čo vôbec, ale vôbec nebolo možné opísať.

Ku každému z klientov pristupoval individuálne a nemal problém vysvetliť aj niekoľkokrát, ako si to predstavoval alebo čo tým vlastne myslel.

Hodina pomaly končila a všetci odchádzali v dobrej nálade, vnútorne obohatení tým krásnym, čo dokázal človeku priniesť jedine tanec. Filip zostal sám a v kancelárii sa opäť venoval technickým záležitostiam. Prechádzal e-maily, kontroloval účty. Zahĺbený do práce pozabudol akosi na čas. Pol tretej, takmer som zmeškal obed, napadlo mu pri pohľade na hodiny. U ROCKERA podávali denné menu do 15:00, takže si švihol, rýchlo opustil budovu, uzamkol vchodové dvere a nastúpil do auta.

Chvíľu jazdil ulicami, keď konečne spomalil, odbočil a v jednej bočnej zaparkoval. Odtiaľto stačilo spraviť naozaj iba zopár krokov a reštauráciu ROCKER mal na dohľad. Vstupujúc dnu už vo dverách natáhoval krk. Jeho obľúbené miesto, dvojku úplne vzadu, práve uvoľnili nejakí dvaja vlasatí chalani, zrejme rovnakí oneskorenci ako aj on. Usadol za stôl, z ktorého len pred malou chvíľkou odniesla servírka taniere so zvyškami jedla. Objednal si zeleninové rizoto s tofu syrom a oblohou z čerstvého kapustového šalátu. Jedlo mal čochvíľa na stole. ROCKER bol známy tým, že tu takmer nikdy nikto dlho nečakal. Sotva stihol človek uložiť zadok na stoličku, už si aj objednal a vzápätí mal obed pred sebou.

Okoštoval malý kúsочek. Znamenitá chuť, tak ako vždy. Pôžitok z lahodného jedla zahnal všetky starosti, aspoň na malý okamih. Objednal si ešte veľké espresso a siahol po časopise. Až po hodnej chvíli vstal a zamieril k baru. Takmer vrazil do Mariána, spolumajiteľa reštaurácie a zároveň aj vychýreného kuchára.

„Ahoj, Filip. Ako?“ - pozdravil ho mlado vyzerajúci tridsiatnik, s miernou nadváhou, ktorá však dodávala jeho postave nezameniteľný šmrnc a vlastne mu aj celkom svedčila a on si ho už ani inak nevedel predstaviť.

„Ahoj, šéfkuchár. Ale, dá sa. Zrejme aj tebe ide kšeft. Variš stále rovnako dobre. Hostí máš plno. No nie?“ - podotkol.

„To áno, kamarát. Myslím, že každý z nás má svoju lásku. Ty tanec a ja varenie. Pravda, ja mám ešte jednu lásku.“ - povedal Marián, žmurkol a poslal vzdušný bozk Andrei, svojej žene, ktorá práve vychádzala z kuchyne a mierila k jednému zo stolov, pri ktorom chceli hostia platiť.

Šikovný gastronomicky majster šibalsky žmurkol a pokračoval:

„A čo ty? Dajakú babenku si ešte stále nenašiel? Alebo ťa azda baví takýto staromládenecký život?“

„Hm... Dobrá otázka. Niežeby ma život starého mládenca zas až tak veľmi bavil. Ale, vieš... Čo má prísť, tak to príde. Zatiaľ to voľajako zvlášť neriešim.“ - akosi smutne priznával.

„Samozrejme. Ono to príde. Ved' predsa na každého z nás tu čaká láska. Skôr, či neskôr ju určite stretneš. Mňa si už našla a teba ešte niekde čaká. Ved' sa predsa vraví, že oveľa lepšie je niečo očakávané, ako prežiť.“ - zavtipkoval podnikateľ.

Filip nechal na pulte peniaze a kráčal pomaly s Mariánom von z reštaurácie. Ešte krátku chvíľu zotrvali v spoločnej komunikácii, rozprávajúc o všeličom možnom. Napokon si podali ruky a rozlúčili sa. Zamieril k autu. Musel čo najskôr do tanečnej školy. Vôbec nepredpokladal, že by sa mohol až tak zdržať a nechcel, aby jeho kolegovia postávali pred zamknutým vchodom. Nebolo by to voči ním fér.

„Ahoj, Filip.“ - zaznelo mu za chrbtom, keď kráčal ku vchodu do tanečnej školy.

Ten známy hlas okamžite spoznal. Zastavil a otočil sa. Za ním stála žena s detským kočiarom.

„Čau, Slávka. Ukáž mi toho malého krásavca.“

Naklonil sa a prihovoril k dieťaťu.

„Ty beťár jeden.“

Dve dievčatá, kráčajúce chodníkom spomalili, jedna pozrela na druhú.

„No vidíš, vravela som, že je jeho.“ - zamrmlala Zuzka. Marta neodpovedala, iba rozpačito pokrčila ramenami.

„Ahojte, decká.“ - pozdravili dvojicu nad kočíkom.

„Slávka, môžeme aj my nakuknúť?“ - prehovorila Marta vzápätí a už aj nazerala.

„Bože, koľko má? Ved' to je riadny chlapisko.“

„Tri mesiace. Boli sme na očkovanie, tak som na chvíľu zašla. Ale už musíme. Ahoj, Filip, čaute baby.“

„Pekné chlapča, po ockovi, že?“ - utrúsila Zuzka.

„Áno, máš pravdu, celý otec.“ - poznamenal Filip, pozerajúc za odchádzajúcou Slávkou.

Obe, očividne zarazené, kráčali za jeho chrbtom bez jediného slova. Práve dorazila aj Janka a z pristaveného auta vystupovali ich taneční partneri. Kompletná skupina mohla začať s nácvikom.

Hodiny zavesené na stene ukazovali pár minút pred devätnástou. Filip ležal na pohovke v obývacej izbe u Slávky s hlavou položenou v jej lone. Ona zamyslená, prehrabujúc mu prstami vo vlasoch, tichučko načúvala jeho slovám.

„Som rád, že ťa mám, Slávka. Si úžasné dievča. Vieš, všetci si myslia, že som najšťastnejší človek na zemi a mnohí mi závidia krásu i peniaze. Lenže ja šťastný rozhodne nie som. Bože môj, ako veľmi sa mýlia. Každý pozerá iba na môj zovňajšok a to, čo je vo vnútri, už akoby nikto vidieť nechcel. Áno, majú pravdu. Získal som do vienka pekné telo i tvár. No a? Mám si ju teraz zhyzdiť škaredými jazvami, aby som

vyzeral ako Joffrey de Peyrac z Angeliky len preto, žeby prestali závidieť? Ved' to telo predsa, rovnako ako všetky ostatné, časom zostarne. Krása nie je všetko. Tí závistlivci ani len netušia, čím všetkým som prešiel a čo sa odohráva v mojej duši. Tá plače, žiali a trpí. Neuveriteľne trpí. Zrejme nie som vôbec taký silný ako navonok pôsobím. S krásnym telom sa síce dá stráviť pár pekných chvíľ, ale tú dušu v tom tele vníma len málokto. To však takýmto ľuďom sotva vysvetlíš. Mám pocit, akoby sme žili v nezvyčajnej, ba priam zvrátenej dobe.“

„Filip, ved' predsa ideš ďalej, kráčaš, napreduješ. Nedovolíš nikomu a ničomu, ani osudu, ak dáky jestvuje, aby ti podlomil kolená. Vzdučuješ so vztýčenou hlavou a to si na tebe veľmi cením. Málokto to má na tomto svete jednoduché a neviem či vôbec niekto absolútne bezproblémový existuje. Ja, ty, on, ona, všetci pred sebou tlačíme káru plnú bolestí. Jeden väčšiu, iný menšiu.“

„Slávka, ja už ale nevládzem. Dochádza palivo. Uhlíky sotva plápolajú a pahreba začína chladnúť.“

„Filipko, ty si jeden z mála, ktorý sa nikdy nevzdáva. Dokonca ani vtedy, keď je prehra stopercentne istá. Sám si mi predsa vravel, že prehrám až vtedy, keď to vzdám. Takže?“

„Ja to rozhodne nevzdávam, zlatko moje. Som iba unavený. Na smrť unavený.“ - ťažko povzdychol.

Hlučné buchnutie výťahových dverí zaregistrovali obaja. Nevenovali mu ale veľmi pozornosť a pokračovali v rozhovore.

„Takže dobrí priatelia mali pravdu. Vláciš sa s ním.“ - zaznel izbou zvučný hlas.

Filipom viditeľne trhlo. V okamihu sedel a pozeral do očí mužovi vo vojenskej rovnošate.

„Bože, Kubo. Ved' si mal z misie dôjsť až o dva týždne, či azda nie?“ - prehovorila Slávka zjavne prekvapená.

„Mal, nemal. Je to dôležité? Chcel som konečne vidieť malého a taktiež sa presvedčiť...“ - zmĺkol.

„A práve sa všetky tie reči potvrdili. Vysvetlíš mi, čo tu robí Filip? Vlastne ani nemusíš. Niet čo vysvetľovať. Poviem ti, bol to naozaj Ú Ž A S N Ý pohľad nájst' ho tu s hlavou v tvojom... Do riti s vami oboma. No super, takže ten krpec môže byť pokojne jeho. Parádne parohy.“

„Kubo, prestaň žiarliť. Trepáš hlúposti. Je to celkom inak. Filipa predsa poznáš, tancovala som s ním viac než rok...“ - začala vysvetľovať, avšak Jakub ju prerušil.

„No ved' práve. Spoločne na cestách, vystúpenia, spoločná hotelová izba. Ktovie, čo všetko ste vykonávali spoločne, že? Takže ma podvádzaš minimálne rok, čo?“

„Kubo, tvoji dobrí priatelia sú úplne mimo. Ja...“ - nedopovedala.

„Filip, ja ťa zmlátim ako žito.“ - zrúkol.

Dva rýchle kroky a boli v sebe. Jakub sa rozohnal, ale Filip zareagoval navidomoči veľmi rýchlo. Mocná chlapská päšť mu iba jemne sklízla po tvári. Avšak zasýčal bolesťou, pričom ihneď priložil ľavú dľaň na líce. Jeho pravačka okamžite vyštartovala, priam ako torpédo. Úder vojaka prekvapil. Zatriasol hlavou. Chcel niečo poznamenať, napokon si ale iba prstami obchytkával sánku.

„Ako dvaja kohúti. Bolo vám to treba?“ - zašomrala.

Filipova dľaň zostala celá zakrvavená.

„Kriste!“ - vybehlo Slávke z úst.

„To nič. Iba malý škrabanec od Jakubových hodín.“ - poznamenal Filip.

Počiatočná zlosť akoby z Jakuba tým úderom vyprchala. Teraz mlčal. Sediac v kresle na svojho soka zazeral nie práve najprívetivejšie. Slávka na okamih odbehla a zakrátko už prikladala na zakrvavenú tvár sterilnú gázu.

„Pritlač a drž!“ - prikázala.

„Teda, Filip... Takmer si mi zlomil čeľust'. Máš silu ako býk.“ - šomral Jakub.

„Tá tvoja ľavačka ma minula len o vlások. Jakub, prepáč. Ale nič z toho, čo tu vykladáš, nie je pravda. Slávka je naozaj milé, sympatické a láskavé dievča. Uznávam, že navonok to vyzeralo tak ako si opisoval, avšak je tu jeden háčik. Ja... Ja... Ja som...“

„Filip, nemusíš o tom rozprávať. Nechaj to tak.“ - prerušila ho.

„Ukáž, prelepím ten škrabanec rýchloobväzom. Len pred malou chvíľou si spomínal jazvu na tvári. Už ju máš.“

„Slávka, to zakrátko zmizne. Myslím, že čo najskôr by som mal zmiznúť hlavne ja. Najprv ale vysvetlenie. Ja sám neviem, či to chcem takto nechať. Som gay, Jakub a ak by tu Slávka chodila trebárs aj nahá, so mnou to absolútne nič nespraví, chápeš? Som vlašný ako Golský prúd. Pravda, ak by si sa vyzliekol ty, to by bolo niečo celkom iné.“ - zažartoval.

„To mi akože robíš návrhy? Na toto ti mám naletieť? Že si buzík? Neverím ani slovo. Pekne to tu na mňa obaja hráte, len čo je pravda. Prosím ťa, Filip, veď gay predsa vyzerá úplne inak. Ty pôsobíš dojmom, že prefikneš každú babu, ktorá sa pred tebou objaví. Prestaň už s tými rozprávkami, dobre? Vylož karty na stôl. Robili ste to, všakže?“

„Jakub... Práve teraz si ma utvrdil v tom, že predsudky o tejto menšine sú aj u teba hlboko zakorenené. Nie všetci gayovia pôsobia zženštilo, nosia ružové tričká a pri chôdzi vrtia zadkom. Existujú rôzne typy. Môžem síce vyzerat' tak ako si opísal, ale v posteli potrebujem poriadneho vtáka a nie vagínu. Dofrasa, Jakub, to ťa mám fakt pretiahnuť, aby si mi uveril? Vieš, až do dnešného dňa bola Slávka jediná, ktorej som sa zdôveril. Život gaya nie je jednoduchý. Ver mi. Zažívam to deň čo deň, takže veľmi dobre viem, o čom hovorím. Si hetero, tak o takom niečom nemáš ani páru...“ - stíchol, pozerajúc Jakubovi uprene do očí.

„Zrejme nebolo rozumné vylievat' si tu pred tebou srdce. Tvoj pohľad hovorí za všetko. Práve teraz si myslíš niečo v zmysle: HNUSNÝ, SKURVENÝ BUZERANT. Nemýlim sa, všakže? Ver tomu, že ak by som nechcel ochrániť Slávku od problémov, ktoré som jej spôsobil, tak ti to rozhodne nezavesím na nos.“

Siahol do vrečka nohavíc a vybral mobil. Chvíľu v ňom niečo hľadal a napokon povedal:

„Pozri, Jakub. Máš ty ako heterák takéto fotky?“

Na displeji sa zjavovali fotografie chalanov. Oblečení, polonahí i úplne obnažení. Baba ani jedna.

„Môžem vidieť malého Kubka?“ - prehovoril zakrátko Jakub.

„Pod'. Spí vedľa v izbe.“

Filip zostal sám. Mlčky si povzdychol. Ťažko, s bolesťou v srdci i na duši.

„Veď to decko sa na Filipa úplne podobá. Tmavé vlásky, tmavá pleť. Skončíme to všetko, dobre?“ - skonštatoval Jakub, sotva opäť vstúpil do obývacej izby.

„Tie tvoje rečičky o teplých vôbec nezabrali.“

„Kubo... Ja som predsa tmavovlasá a ty si azda blondín? Ako by potom mal vyzerat' Kubko? Čo by si povedal, ak by bol Kubko blondiačik? Hm? Že ho mám so susedom?“

„Jakub, máš úžasnú partnerku a krásneho syna. Môžeš s ňou chodiť smelo sa držiať za ruku, nik sa nad tým nepozastaví. Ak zbadajú mňa s chalanom, tak na nás zazerajú ako na dáky hnus. Mám Slávku rád, nie však tak, ako to tvrdíš ty, Jakub. Aby som jej nespôsobil viac problémov, tak s ňou preruším všetky kontakty. V poriadku?“ - povedal vstávajúc takmer so slzami v očiach a v tichosti odišiel.

„Kubo!?! Stálo ti to zato? Život s ním rozohral šachovú partiu, ktorú možno len ťažko vyhrať. Musel si mu naservírovať rovno šach - mat? Kubo... Nikdy by som ti nezahla, naozaj nikdy. Vidím, že ma vôbec, ale vôbec nepoznáš. Dnes som sa v tebe sklamala na celej čiare. Prepáč, idem k malému. To tvoje hulákanie ho zobudilo. Mimochodom, ani svojej matke neprezradil, že je gay. To si ho musel takýmto násilným spôsobom k tomu priznaniu dohnať?“ Jakub sedel v kresle a prepočítaval. Chlapča malo tri mesiace. Narodilo sa... On bol naposledy doma... Usúdil, že to dieťa môže byť jeho. Aj tak im ale neveril.

Po istom čase prišla od Slávky SMS. Stálo v nej:

*KUBO DAL UROBIŤ TEST OTCOVSTVA. TERAZ UŽ
NENAMIETA. JE TO JEHO SYN. NEVERÍ VŠAK, ŽE
MEDZI NAMI DVOMA NIČ NEBOLO.*

... ..

... ..

„Mami? Otec príde až zajtra večer?“ - položil Frederik otázku.

„Áno, chlapče. Potreboval si od neho niečo?“ - zaujímalo matku.

„Ani nie. Chcel som rozprávať vlastne s tebou. Vieš... Mami... Ja... Zamiloval som sa.“ - vyklopil to napokon, rovnako ako cukrárka upečený a vychladnutý tortový korpus.

„Nepovedz... A čo tá tvoja neznáma? Poznám ju?

Je pekná?“ - sondovala zvedavá mamička.

„Mami... Ja... Milujem... Milujem chalana. Je to nesmierny fešák. Ja som gay, mami.“ - priznával opatrne.

„To nemyslíš vážne, však? Ty si zo mňa strel'aš a naťahuješ ma. Vieš, že teplých z duše neznášam. To je vtip. Že je to tak?“ - neveriacky uvažovala.

„Nie, mami. Toto nie je vtip. Som naozaj gay.“ - posmutnel.

„Tak to teda nie, Frederik. V našej rodine nikdy nijakí teplí neboli, nie sú a ani nebudú. Takéto niečo ja kategoricky odmietam. Ty nemôžeš byť... buzerant. Nie! Nie! Nie! To naozaj nie! Jednoducho povedané, ukončíš to, nájdeš si dievča a budeš normálny chalan.“ - zdôraznila zvýšeným hlasom, zjavne rozčúlená.

Frederik na ňu pozeral značne čudným pohľadom, teda skôr skormúteným, či zroneným. Mlčal. Jeho oči odzrkadľovali obrovský žiaľ a smútok.

„Mami, ja som predsa normálny chalan. Homosexualita nie je choroba. Tebe ako lekárke to predsa nemusím vysvetľovať. Som gay a na tom ty svojimi rečami nič nezmeníš. Rovnako ani ja nie. Práve takejto reakcie som sa obával a preto som celé tie roky mlčal. To, že mnou opovrhujú mnohí, tak to by sa ešte dalo uniesť. Avšak, že si to vypočujem práve z tvojich úst, mami... Tak to už naozaj zvládnuť nedokážem. Mami... Ani len netušíš, ako nesmierne to bolí. Je mi veľmi ľúto, ale ja som si predsa nevyberal, že sa narodím ako gay.

Za to ja naozaj nemôžem. Pripadám si ako odporný, hnusný vyvrheľ, ľudská kreatúra, nepatriaca do spoločnosti. Sorry, mami.“ - posledné slová vyslovil nesmierne smutným hlasom.

Snaha, aby sa mu nechvel, však vyšla naprázdno. Hlas mu preskakoval, vytryskli slzy z očí. Pomaly otáčal telo, neprerušiac s mamou očný kontakt. V tej chvíli ho niečo akoby zlomilo, zranilo a zatlačilo pod čiernu zem. Odchádzal v tichosti, sám, navidomoči sklamaný, s ťažkým balvanom na srdci a ukrutnou bolesťou v duši.

Jeho matka sa preľakla. Takéhoto ho ešte nikdy nevidela. Zničený, sklamaný a zúfalý, doslova bez duše a bez života. V tej chvíli pochopila, že prestrelila. Nemala na neho takto vystúpiť, nemala hulákať, mala sa s ním rozumne porozprávať a vysvetliť mu, že takéto niečo ona jednoducho nemôže pripustiť. Takto to naozaj nechcela. Chvíľu uvažovala. Napokon za ním vybehla. Nenašla ho však. Na stole zbadala svoj mobil. Rýchlo ho schmatla a ... Zaznelo zvonenie. Synov mobil však zvonil hore v jeho izbe. Znechutene položila telefón a pomyslela si, že keď Frederik príde domov, tak sa porozprávajú. Bude trvať na tom, aby to všetko ešte raz prehodnotil. Jej syn jednoducho nemôže byť gay. To naozaj nemôže. Takéto niečo vôbec neprichádza do úvahy.

KAPITOLA 2.

Z tmavého Jeepu vystúpil chlap. Namieril si to priamo ku dverám do tanečnej školy, ktoré jej majiteľ práve zamykal.

„Filip! Prestaň sa obšmietat' okolo Slávky, lebo ti fakt jednu vrazím! Viem, že ti posielala SMS. Nesper ma, chlape! Ak s ňou niečo máš, tak to z teba vymlátim!“ - zrukol, chystajúc sa zaútočiť.

Filip sa mu ale vyhol. To už pribehli aj ostatní chalani, povyskakujúc zo zaparkovaného auta, nachystaní práve vyraziť. Mierne podguráženého chlapíka poľahky spacifikovali. Proti toľkej presile nemal šancu. Hádzal sa im v rukách, avšak zbytočne, nepomohlo to. Dievčatá, trochu vpredu, kráčajúce peši opačným smerom, než mali chalani namierené, iba nechápavo otočili hlavy, pozerajúc, čo sa to vlastne dialo. Zakrátko pomalými krokmi prichádzali naspäť.

„Kubo... Myslíš, že naozajstnú pravdu nájdeš jedine päťou? Si na veľkom omyle. Ale ak to vnímaš práve takto, pristúpim na tvoju hru. Pravdu máš rovno pred očami, ibaže

zaslepený svojou žiarlivosťou ju nechceš vôbec vidieť. Si somár, Kubo a odídeš s dlhými ušami. Ale to nie je môj problém. Lutujem jedine Slávku. Ty si môžeš za všetko sám. Zbytočne tu robíš takéto scény. Povedal som ti pravdu a nič na nej meniť nebudem. Nemám z teba strach. Skús sa ma kedykoľvek čo i len dotknúť a pochopíš, o čom hovorím. Tebe asi nestačilo. Nabudúce sa prestanem kontrolovať a skončíš so zlomenou sánkou. Opováž sa Slávke ublížiť a nezostane zlomená iba sánka, to mi ver.“ - vyslovil Filip, mysliac to smrteľne vážne.

Kubo mu hľadel do tváre a povedal:

„Ja zistím, či mi s tebou zahla, Filipko. To si píš, že to zistím.“

„Chalani, pust'te ho. A ty, Kubo, si dúfam pochopil. Moje slová neboli vyslovené len tak do vetra. Na to pamätaj.“

Jakub so zachmúrenou tvárou, pokrčeným čelom a neistým krokom vyrazil k svojmu autu.

„To chce v takomto stave šoférovať?“ - pokývajúc hlavou utrúsila Zuzka.

„No tak, vážení, šou skončila. Mali sme predsa všetci niekam namierené, či azda nie?“ - rozhodil Filip rukami.